

ANA - BABA ATÖLYE-I

“FAZLALIKLARI ATIN”

Napolyon'un güvendiği komutanlarından bir tanesi çok kritik bir bölgeyi kaybeder. Komutan, Napolyon'un huzuruna çıkacaktır. Komutan, Savaşı kaybetmesinin gerekçelerinin yazılı olduğu uzun bir liste hazırlar. Huzura çıkar ve Napolyon sinirli bir şekilde: Hadi anlat, niye kaybettin, der. Komutan uzun listeyi okumaya başlar: Bir; barut bitti, iki; erzak bitti... Napolyon hemen müdahale eder ve komutana: Sus, açıklama yapma, barutun bittiyse diğer gerekçelere gerek yok, der. Soru şu, barut ne ya da kim? Barut bilgi olabilir, ideallerimiz olabilir ya da çocuğunuz olabilir. Çocuğumuz barutsa bitmesini nasıl engelleriz? Belki bir reklamın mesajı sorumuza cevap olabilir. Reklamın içeriği; müzik, efektler, ışıklar ve arabadan kurulmuş. Araba sahneye geldiğinde sesli komut geliyor; müziği kapatın, efektleri kaldırın, ışıkları kapatın... Ve esas mesaj veriliyor; geriye sadece arabanın doğal görüntüsü kalıyor. Çocuğumuz için sınavı kaldıralım, beklentileri kaldıralım, aile algısındaki - biz olmadık çocuğumuz olsun-komplekslerini kaldıralım, gelecek kaygısını da kaldıralım geriye kalan, ne kadar çocuğunuz anlatıyor ya da tanımlıyor? Geriye kalan, istediğimiz ya da istemediğimiz kişiliğin ne kadarını oluşturuyor acaba?

O kadar çok telaşlarımız, yapacaklarımız var ki bunları yapma yükü kendimizi kendimize unutturuyor. Aslında insan bazen kendi çıkmazından çıkıp olayları ve kendini yukarıdan okumalı ki kendinin, ne olduğunun farkına varabilsin. Öyle ki bazen bir şey yapmaya çalışırsın-iyi niyetle- daha iyi olsun diye ama yaptığın şeyi yapmasan belki de her şey daha iyi olacaktır. Her doğru her yerde ve zamanda aynı doğru olmayabiliyor. Hiçbir anne-babanın, öğretmenin ya da çevrenin iyi niyetinden şüphe edilemez ama bir yerde bazı doğrular güçlü bir yanlış olabiliyor. Örneğin öğrenci sınava girdiğinde normalde yaptıklarını yapamıyor, zamanı yetiştiremiyor, okuduğunu anlamıyor, soruya takılıyor, acele edip kontrolden çıkıyor ve alabileceğinden daha kötü bir performansla sınav deneyimi sona eriyor. Bu sonucun arkasında kimler ya da ne var? Biraz aile, çevrenin etkileri, öğretmenler, kaynağı belirsiz ama bizim kendi üzerimize aldığımız yanlış etiketleri ve öğrencinin kendisi... Aile beklentisini - ben olmadım çocuğum olsun tavırları, çocuğu ne isterse yapan gerekçe olarak ta başkasından neyi eksik çocuğumun diyen, kazanamazsan bittin sen bakışları atan ya da hiçbir şekilde ilgilenmeyen vb.- bir an için bitirse, öğretmen sana güveniyorum, aile sana inanıyorum demese, televizyona insanlar çıkıp şunu unutmayın, beslenmenize dikkat edin komutları vermese, her şey olması gerektiği gibi olsa yani yalın basit ve doğal. İşte bunu yaptığımızda geriye daha gerçekçi bir kişilik kalmaz mı?

Hangi tutumun doğru ya da yanlış olduğunu söylemek telaşında değiliz. Her birey kendi şahsına özgü bir kişiliktir. Amaç basittir: Bir insan eseri olan sınavı olması gereken yerde tutmaya çalışıyoruz, eksik, özürlü ve aşılabilecek bir yerde... Görülen gerçek şu ki bir şey ne kadar çok konuşulursa gündemde tutulursa o kadar çok çoğaltılıyor ve büyütülüyor. Herkes kendi işini yapmalıdır. Biz çocuklarımızın yerine, onların adına artık iş yapmamalıyız. Ama bu

ilgilenmeyelim, çocuğumuzu kendi haline bırakalım anlamına gelmiyor. Sadece özün dışındaki figürleri kaldıralım ve barutun bitmesine fırsat vermeyelim. İşte o zaman çocuğumuzu daha iyi göreceğiz ve daha çok kendisi olan çocuğumuzu seyredeceğiz. Bilinen şudur ki Hz. Nuh, gemisini tufandan önce yapmıştır. Doğruyu yapmak için geç kalmamanız en büyük arzumuzdur...

ŞEMSETTİN TÜZEL

SINAV STRATEJİLERİ UZMANI